



Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 18ης Φεβρουαρίου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 93/13/ΕΟΚ — Καταχρηστικές ρήτρες — Διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής — Διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως — Αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου της εκτελέσεως να λαμβάνει υπόψη αυτεπαγγέλτως την ακυρότητα της καταχρηστικής ρήτρας — Αρχή του δεδικασμένου — Αρχή της αποτελεσματικότητας — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Ένδικη προστασία»

Στην υπόθεση C-49/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia nº 5 de Cartagena (Ισπανία) με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Φεβρουαρίου 2014, στο πλαίσιο της δίκης

Finanmadrid EFC SA

κατά

Jesús Vicente Albán Zambrano,

María Josefa García Zapata,

Jorge Luis Albán Zambrano,

Miriam Elisabeth Caicedo Merino,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του πρώτου τμήματος, A. Borg Barthet, E. Levits (εισηγητή), M. Berger και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Σεπτεμβρίου 2015,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Rubio González,

* Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική.

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze καθώς και από τις J. Kemper, D. Kuon και J. Mentgen,

— η Ουγγαρία, εκπροσωπούμενη από τους M. Z. Fehér Miklós και G. Szima,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους É. Gippini Fournier και M. van Beek,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Νοεμβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά ιδίως την ερμηνεία της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29), καθώς και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Finanmadrid EFC SA (στο εξής: Finanmadrid) και των J. V. Albán Zambrano, M. J. García Zapata, J. L. Albán Zambrano και M. E. Caicedo Merino, σχετικά με ποσά οφειλόμενα σε εκτέλεση συμβάσεως καταναλωτικού δανείου.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 3 της οδηγίας 93/13 έχει ως εξής:

«1. Ρήτρα σύμβασης που δεν απετέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική όταν παρά την απαίτηση καλής πίστης, δημιουργεί εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση.

2. Θεωρείται πάντοτε ότι η ρήτρα δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, όταν έχει συνταχθεί εκ των προτέρων και όταν ο καταναλωτής, εκ των πραγμάτων, δε μπόρεσε να επ[η]ρεάσει το περιεχόμενό της, ιδίως στα πλαίσια μιας σύμβασης προσχωρήσεως.

Το γεγονός ότι για ορισμένα στοιχεία κάποιας ρήτρας ή για μια μεμονωμένη ρήτρα υπήρξε ατομική διαπραγμάτευση, δεν αποκλείει την εφαρμογή του παρόντος άρθρου στο υπόλοιπο μιας σύμβασης, εάν η συνολική αξιολόγηση οδηγεί στο συμπέρασμα ότι, παρ' όλα αυτά, πρόκειται για σύμβαση προσχώρησης.

Εάν ο επαγγελματίας ισχυρίζεται ότι για μια τυποποιημένη ρήτρα υπήρξε ατομική διαπραγμάτευση, φέρει το βάρος της απόδειξης.

3. Το παράρτημα περιέχει ενδεικτικό και μη εξαντλητικό κατάλογο ρητρών που είναι δυνατόν να κηρυχθούν καταχρηστικές.»

4 Το άρθρο 6 της οδηγίας 93/13 ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες οι καταχρηστικές ρήτρες σύμβασης μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, τηρουμένων των σχετικών όρων της εθνικής νομοθεσίας, δεν δεσμεύουν τους καταναλωτές, ενώ η σύμβαση εξακολουθεί να δεσμεύει τους συμβαλλόμενους, εάν μπορεί να υπάρξει και χωρίς τις καταχρηστικές ρήτρες.

2. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να μην αίρεται η προστασία που παρέχει στον καταναλωτή η παρούσα οδηγία, λόγω του ότι επιλέγεται, ως δίκαιο που διέπει τη σύμβαση, δίκαιο τρίτης χώρας, εάν η σύμβαση έχει στενή σχέση με την επικράτεια των κρατών μελών.»

5 Το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13 έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, προς το συμφέρον των καταναλωτών, καθώς και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, να υπάρχουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση των καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις που συνάπτονται από έναν επαγγελματία με καταναλωτές.

2. Τα μέσα αυτά περιλαμβάνουν διατάξεις που δίνουν σε άτομα ή οργανισμούς που έχουν, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, οριστεί ως έχοντες έννομο συμφέρον για την προστασία των καταναλωτών, τη δυνατότητα να προσφύγουν, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων ή διοικητικών οργάνων, τα οποία αποφαινόμενοι για το εάν συμβατικές ρήτρες που έχουν συνταχθεί με σκοπό τη γενικευμένη χρήση έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα και εφαρμόζουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα για να πάψει η χρησιμοποίηση των ρητρών αυτών.

[...]

Το ισπανικό δίκαιο

6 Η διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής διέπεται από τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (*Ley de Enjuiciamiento Civil*), της 7ης Ιανουαρίου 2000 (*BOE* αριθ. 7, της 8ης Ιανουαρίου 2000, σ. 575), όπως τροποποιήθηκε από τον νόμο 1/2013 περί μέτρων για την ενίσχυση της προστασίας των ενυπόθηκων οφειλετών, την αναδιάρθρωση του χρέους και το μίσθωμα κοινωνικού χαρακτήρα (*Ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección de los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social*), της 14ης Μαΐου 2013 (*BOE* αριθ. 116, της 15ης Μαΐου 2013, σ. 36373, στο εξής: *LEC*).

7 Το άρθρο 551, παράγραφος 1, του *LEC* προβλέπει τα εξής:

«Εάν υποβληθεί αίτηση περί κινήσεως της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως, το δικαστήριο, εφόσον συντρέχουν οι δικονομικές προϋποθέσεις, εφόσον ο εκτελεστός τίτλος είναι απαλλαγμένος από τυπικά ελαττώματα και εφόσον οι πράξεις εκτελέσεως που ζητούνται είναι σύμφωνες προς τη φύση και το περιεχόμενο του τίτλου, εκδίδει σχετική διάταξη που περιέχει τη γενική εντολή εκτελέσεως.»

8 Το άρθρο 552, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του *LEC* έχει ως εξής:

«Όταν το δικαστήριο εκτιμά ότι μια από τις ρήτρες που περιλαμβάνονται σε έναν από τους εκτελεστούς τίτλους του άρθρου 557, παράγραφος 1, μπορεί να χαρακτηριστεί καταχρηστική, καλεί τους διαδίκους σε ακρόαση εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών. Αφού τους ακούσει, αποφαινεται εντός πέντε εργασίμων ημερών, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 561, παράγραφος 1, σημείο 3.»

- 9 Το άρθρο 557, παράγραφος 1, του LEC ορίζει τα εξής:

«Όταν διατάσσεται εκτέλεση βάσει [εκτελεστών τίτλων πλην των δικαστικών και διαιτητικών αποφάσεων], ο καθού η εκτέλεση μπορεί να ασκήσει ανακοπή, εντός της προθεσμίας και με τον τύπο που προβλέπονται στο προηγούμενο άρθρο, μόνο για τους ακόλουθους λόγους:

[...]

7° ύπαρξη καταχρηστικών ρητρών στον τίτλο.»

- 10 Το άρθρο 812, παράγραφος 1, του LEC προβλέπει τα εξής:

«Στη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής μπορεί να προσφύγει όποιος αξιώνει από άλλον την καταβολή χρηματικής οφειλής ανεξαρτήτως ποσού η οποία είναι εκκαθαρισμένη, ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, εφόσον η οφειλή αποδεικνύεται με τους ακόλουθους τρόπους:

1° με έγγραφα, οποιαδήποτε και αν είναι η μορφή, το είδος τους ή ο υλικός φορέας τους, υπογεγραμμένα από τον οφειλέτη·

[...].»

- 11 Το άρθρο 815 του LEC έχει ως εξής:

«1. Αν τα έγγραφα που επισυνάπτονται στην αίτηση [...] συνιστούν αρχή αποδείξεως του δικαιώματος του αιτούντος, η οποία επιβεβαιώνεται από τα εκτιθέμενα στην αίτηση [...], ο Secretario judicial διατάσσει τον οφειλέτη να εξοφλήσει τον αιτούντα εντός είκοσι ημερών και να προσκομίσει στο δικαστήριο την απόδειξη της πληρωμής ή να εμφανιστεί ενώπιον του δικαστηρίου και να εκθέσει συνοπτικώς, με το δικόγραφο της ανακοπής, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι δεν οφείλει, εν όλω ή εν μέρει, το ζητηθέν ποσό.

[...]

3. Εάν από τα έγγραφα που επισυνάπτονται στην αίτηση προκύπτει ότι το ζητηθέν ποσό δεν είναι ορθό, ο Secretario judicial ενημερώνει τον δικαστή ο οποίος, οσάκις κρίνεται αναγκαίο, δύναται να καλέσει με διάταξη τον αιτούντα να δεχθεί ή να απορρίψει πρόταση διαταγής πληρωμής για ποσό χαμηλότερο από αυτό που είχε αρχικώς ζητήσει, το οποίο καθορίζει ο δικαστής.

Στην πρόταση, πρέπει να ενημερώσει τον αιτούντα ότι αν δεν αποστείλει την απάντηση εντός προθεσμίας δέκα ημερών κατ' ανώτατο όριο ή αν η απάντηση είναι αρνητική, θα θεωρήσει ότι παραιτείται από την αίτησή του.»

- 12 Το άρθρο 816 του LEC έχει ως εξής:

«1. Εάν ο οφειλέτης δεν συμμορφωθεί προς τη διαταγή πληρωμής ή εάν δεν εμφανιστεί, ο Secretario judicial εκδίδει αιτιολογημένη απόφαση με την οποία περατώνει τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής και ενημερώνει συναφώς τον πιστωτή προκειμένου να ζητήσει την έκδοση εκτελεστού απογράφου, αρκούσης προς τούτο της υποβολής απλής αιτήσεως.

2. Εφόσον εκδοθεί εκτελεστό απόγραφο, η εκτέλεση διενεργείται κατά τα οριζόμενα για την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, ενώ υπάρχει η δυνατότητα ασκήσεως ανακοπής όπως προβλέπεται στις περιπτώσεις αυτές, επισημαιομένου πάντως ότι ούτε ο αιτών στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής ούτε ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση μπορούν να ζητήσουν

σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο, στο πλαίσιο τακτικής διαδικασίας, το ποσό που είχε ζητηθεί με την αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής ή την επιστροφή του ποσού που εισπράχθηκε διά της εκτελέσεως.

[...]»

13 Το άρθρο 818, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του LEC έχει ως εξής:

«Αν ο οφειλέτης ασκήσει εμπροθέσμως ανακοπή, το δικαστήριο αποφαινεται τελεσιδικώς επί της διαφοράς στο πλαίσιο της αντίστοιχης διαδικασίας και η απόφαση την οποία εκδίδει έχει ισχύ δεδικασμένου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

14 Στις 29 Ιουνίου 2006, ο J. V. Albán Zambrano συνήψε με τη Finanmadrid σύμβαση δανείου ύψους 30 000 ευρώ προκειμένου να χρηματοδοτήσει την αγορά ενός οχήματος.

15 Οι J. L. Albán Zambrano, M. J. García Zapata και M. E. Caicedo Merino εγγυήθηκαν εις ολόκληρον προς τη Finanmadrid την αποπληρωμή του δανείου αυτού.

16 Καθορίστηκε προμήθεια ανοίγματος φακέλου σε ποσοστό 2,5 % επί του κεφαλαίου, η δε αποπληρωμή θα γινόταν σε δόσεις εντός διαστήματος 84 μηνών με ετήσιο επιτόκιο 7 %. Για κάθε καθυστέρηση πληρωμής των μηνιαίων δόσεων προβλεπόταν επιτόκιο υπερημερίας 1,5 % μηνιαίως καθώς και ποινική ρήτρα ύψους 30 ευρώ για κάθε ανεξόφλητη δόση.

17 Επειδή από τις αρχές του 2011 έπαυσε η πληρωμή των δόσεων του δανείου που είχε συναφθεί από τον J. V. Albán Zambrano, στις 8 Ιουλίου 2011 η Finanmadrid κατήγγειλε την επίδικη στην κύρια δίκη σύμβαση.

18 Στις 8 Νοεμβρίου 2011, η Finanmadrid ζήτησε από τον Secretario judicial του Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena (Πρωτοδικείου Καρθαγένης, Ισπανία) να κινησει διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής κατά των καθών της κύριας δίκης.

19 Με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2012, ο Secretario judicial του Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena έκρινε ως παραδεκτή την εν λόγω αίτηση και διέταξε τους καθών της κύριας δίκης είτε να καταβάλουν εντός είκοσι ημερών το ποσό των 13 447,01 ευρώ, πλέον των τόκων που είχαν γεννηθεί από τις 8 Ιουλίου 2011, είτε να ασκήσουν, με τη συνδρομή δικηγόρου και «procurador», ανακοπή βάλλουσα κατά του απαιτητού της οφειλής και να εμφανισθούν ενώπιον του ως άνω δικαστηρίου προκειμένου να εκθέσουν τους λόγους για τους οποίους θεωρούν ότι δεν οφείλουν, εν όλω ή εν μέρει, το ζητηθέν ποσό.

20 Δεδομένου ότι οι καθών της κύριας δίκης ούτε συμμορφώθηκαν προς τη διαταγή πληρωμής ούτε εμφανίσθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου εντός της προθεσμίας που τους είχε τάξει, ο Secretario judicial, με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2012, περάτωσε τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 816 του LEC.

21 Στις 8 Ιουλίου 2013, η Finanmadrid ζήτησε από το Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena να διατάξει την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως.

22 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2013, το ως άνω δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους της κύριας δίκης να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον πιθανώς καταχρηστικό χαρακτήρα ορισμένων από τις ρήτρες της επίδικης στην κύρια δίκη συμβάσεως καθώς και το ζήτημα αν η νομοθεσία για τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής αντιβαίνει στο δικαίωμα αποτελεσματικής

δικαστικής προστασίας. Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, το εν λόγω δικαστήριο υπογράμμισε ότι δεν είχε ενημερωθεί ούτε για την υποβληθείσα από τη Finanmadrid αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής ούτε για την εξέταση της αιτήσεως αυτής από τον Secretario judicial ούτε για την έκβαση της εξετάσεως αυτής.

- 23 Μόνον η επισπεύδουσα της κύριας δίκης υπέβαλε παρατηρήσεις.
- 24 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το ισπανικό δικονομικό δίκαιο δεν προβλέπει παρέμβαση του δικαστή στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής παρά μόνον σε περίπτωση που από τα συνημμένα στην αίτηση έγγραφα προκύπτει ότι το ζητηθέν ποσό δεν είναι ορθό, οπότε ο Secretario judicial οφείλει να ενημερώσει τον δικαστή, ή σε περίπτωση που ο οφειλέτης ασκεί ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής. Το εν λόγω δικαστήριο προσθέτει ότι, εφόσον η απόφαση του Secretario judicial είναι εκτελεστός δικονομικός τίτλος με ισχύ δεδικασμένου, ο δικαστής δεν δύναται να εξετάσει αυτεπαγγέλτως, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτελέσεως, την ενδεχόμενη ύπαρξη καταχρηστικών ρητρών στη σύμβαση βάσει της οποίας κινήθηκε η διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής.
- 25 Υπ' αυτές τις συνθήκες, έχοντας αμφιβολίες για το κατά πόσον το εφαρμοστέο ισπανικό δίκαιο συμβιβάζεται με το δίκαιο της Ένωσης, το εν λόγω δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Πρέπει η οδηγία 93/13 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτήν, εκ του λόγου ότι δυσχεραίνει ή εμποδίζει τον αυτεπάγγελτο δικαστικό έλεγχο των συμβάσεων στις οποίες ενδέχεται να υπάρχουν καταχρηστικές ρήτρες, εθνική ρύθμιση όπως είναι οι ισχύουσες διατάξεις της ισπανικής νομοθεσίας σχετικά με τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής —άρθρα 815 και 816 του LEC— στον βαθμό που δεν επιτάσσεται ο έλεγχος των καταχρηστικών ρητρών ούτε η παρέμβαση του δικαστή, εκτός και αν ο Secretario judicial εκτιμά ότι τούτο είναι ενδεδειγμένο ή εάν οι οφειλέτες ασκήσουν ανακοπή;
- 2) Πρέπει η οδηγία 93/13 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτήν εθνική ρύθμιση όπως αυτή της ισπανικής νομοθεσίας η οποία δεν επιτρέπει τον αυτεπάγγελτο προκαταρκτικό έλεγχο, στο πλαίσιο της επακολουθούσας διαδικασίας εκτελέσεως, του δικαστικού εκτελεστού τίτλου —σημειώματος [ήτοι αιτιολογημένης αποφάσεως] εκδοθέντος από τον Secretario judicial με το οποίο περατώνεται η διαδικασία για την έκδοση διαταγής πληρωμής—, όσον αφορά την ύπαρξη καταχρηστικών ρητρών στη σύμβαση βάσει της οποίας εκδόθηκε το εν λόγω σημείωμα του οποίου ζητείται η εκτέλεση, εκ του λόγου ότι το εθνικό δίκαιο (ήτοι τα άρθρα 551 και 552 σε συνδυασμό προς το άρθρο 816, παράγραφος 2, του LEC) προβλέπει ότι υφίσταται δεδικασμένο;
- 3) Πρέπει ο Χάρτης να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτόν εθνική διάταξη, όπως είναι οι ρυθμίσεις που διέπουν τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής και τη διαδικασία εκτελέσεως δικαστικών τίτλων, η οποία δεν επιβάλλει τον δικαστικό έλεγχο κατά το διαγνωστικό στάδιο σε όλες τις περιπτώσεις ούτε επιτρέπει κατά το στάδιο της εκτελέσεως όπως ο επιληφθείς της εν λόγω εκτελέσεως δικαστής εξετάσει εκ νέου τα όσα κρίθηκαν από τον Secretario judicial;
- 4) Πρέπει ο Χάρτης να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτόν εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει τον αυτεπάγγελτο έλεγχο της τηρήσεως του δικαιώματος ακροάσεως ως ζήτημα καλυπτόμενο από το δεδικασμένο;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού

- 26 Η Γερμανική Κυβέρνηση εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό του πρώτου, του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος, διότι τα ερωτήματα αυτά δεν χρησιμεύουν στο αιτούν δικαστήριο προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά της κύριας δίκης. Συναφώς, η ως άνω κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά τη διαδικασία εκτελέσεως μιας διαταγής πληρωμής που έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου και όχι αυτή καθαυτήν τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής. Κατά συνέπεια, μια απάντηση που θα αφορά το κατά πόσον η διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής συμβιβάζεται με την οδηγία 93/13 είναι άσχετη προς το αντικείμενο της εν λόγω διαφοράς.
- 27 Συναφώς, υπενθυμίζεται εξ αρχής ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διάκριση των λειτουργιών των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, η διαπίστωση και η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή, όπως και η ερμηνεία και εφαρμογή του εθνικού δικαίου. Ομοίως, απόκειται αποκλειστικώς στον εθνικό δικαστή, που έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της υποθέσεως, αν τα ερωτήματα που υποβάλλει στο Δικαστήριο είναι αναγκαία και λυσιτελή. Επομένως, εφόσον τα υποβαλλόμενα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, καταρχήν, να αποφανθεί (απόφαση *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 28 Στο πλαίσιο αυτό, η εκ μέρους του Δικαστηρίου απόρριψη αιτήσεως εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι δυνατή μόνον όταν είναι πρόδηλον ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που του είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα (απόφαση *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 29 Εν προκειμένω όμως δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση.
- 30 Ειδικότερα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 32 των προτάσεών του, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των κρίσιμων δικονομικών κανόνων. Συναφώς δε, μολονότι αληθεύει ότι το ισπανικό δικονομικό σύστημα παρέχει τη δυνατότητα στον οφειλέτη, στην περίπτωση που ασκήσει ανακοπή στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, να επικρίνει τον ενδεχομένως καταχρηστικό χαρακτήρα μιας ρήτρας της οικείας συμβάσεως, το σύστημα αυτό αποκλείει τον αυτεπάγγελτο έλεγχο ενός τέτοιου καταχρηστικού χαρακτήρα τόσο κατά το στάδιο της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, όταν η διαδικασία αυτή περατώνεται με αιτιολογημένη απόφαση του *Secretario judicial*, όσο και κατά το στάδιο της εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής, σε περίπτωση που ασκηθεί ενώπιον του δικαστή ανακοπή κατά της εκτελέσεως αυτής.
- 31 Στο πλαίσιο αυτό, τα τεθέντα από το αιτούν δικαστήριο ερωτήματα πρέπει να νοηθούν υπό ευρεία έννοια, δηλαδή ως αποβλέποντα στα να εκτιμηθεί, κατ' ουσίαν, δεδομένης της εξελίξεως της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής και των αρμοδιοτήτων τις οποίες έχει ο *Secretario judicial* στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, κατά πόσον συμβιβάζεται με την οδηγία 93/13 η απουσία δυνατότητας για αυτεπάγγελτο έλεγχο από τον δικαστή, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτελέσεως, του ενδεχομένως καταχρηστικού χαρακτήρα μιας ρήτρας συμβάσεως που έχει συναφθεί μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή.

32 Υπ' αυτές τις συνθήκες και λαμβανομένου υπόψη ότι στο Δικαστήριο απόκειται να δώσει χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο προκειμένου αυτό να επιλύσει την υποβληθείσα στην κρίση του διαφορά (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις *Roquette Frères*, C-88/99, EU:C:2000:652, σκέψη 18, και *Attanasio Group*, C-384/08, EU:C:2010:133, σκέψη 19), διαπιστώνεται ότι δεν είναι πρόδηλον ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που ζητείται με το πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης.

33 Κατά συνέπεια, τα προδικαστικά ερωτήματα είναι παραδεκτά στο σύνολό τους.

Επί της ουσίας

34 Με το πρώτο και το δεύτερο ερώτημα, που πρέπει να συνεξετασθούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν η οδηγία 93/13 αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, που δεν επιτρέπει στον δικαστή ο οποίος έχει επιληφθεί κατά το στάδιο της εκτελέσεως μιας διαταγής πληρωμής να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως την ύπαρξη καταχρηστικού χαρακτήρα μιας ρήτρας η οποία περιέχεται σε σύμβαση συναφθείσα μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, όταν η αρχή που αποφάνθηκε επί της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής δεν είναι αρμόδια να προβεί σε μια τέτοια εκτίμηση.

35 Προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο ώστε αυτό να επιλύσει την υποβληθείσα στην κρίση του διαφορά, υπενθυμίζεται προεισαγωγικώς ότι, στην απόφαση *Banco Español de Crédito* (C-618/10, EU:C:2012:349), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ως προς τη φύση των αρμοδιοτήτων με τις οποίες είναι επιφορτισμένος ο εθνικός δικαστής, δυνάμει των διατάξεων της οδηγίας 93/13, στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, όταν ο καταναλωτής δεν έχει ασκήσει ανακοπή κατά της επιδοθείσας σε αυτόν διαταγής πληρωμής.

36 Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η οδηγία 93/13 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους η οποία δεν παρέχει την εξουσία στο δικαστήριο που έχει επιληφθεί αιτήσεως για την έκδοση διαταγής πληρωμής να εξετάσει αυτεπαγγέλτως, κατά το αρχικό στάδιο της διαδικασίας ή σε κάθε στάση της δίκης, και μολονότι διαθέτει όλα τα προς τούτο αναγκαία νομικά και πραγματικά στοιχεία, τον καταχρηστικό χαρακτήρα μιας ρήτρας περιλαμβανόμενης σε σύμβαση μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, στην περίπτωση κατά την οποία ο καταναλωτής δεν έχει ασκήσει ανακοπή (απόφαση *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349, σημείο 1 του διατακτικού).

37 Επισημαίνεται ότι η εθνική νομοθεσία, υπό τη μορφή που είχε εφαρμογή στη διαφορά στο πλαίσιο της οποίας υποβλήθηκε η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως *Banco Español de Crédito* (C-618/10, EU:C:2012:349), ανέθετε στον δικαστή και όχι στον *Secretario judicial* την αρμοδιότητα λήψεως αποφάσεως περί εκδόσεως διαταγής πληρωμής.

38 Από τότε όμως που έγινε η μεταρρύθμιση την οποία εισήγαγε ο νόμος 13/2009 (*BOE* αριθ. 266, της 4ης Νοεμβρίου 2009, σ. 92103), τεθείς σε ισχύ στις 4 Μαΐου 2010, είναι πλέον έργο του *Secretario judicial*, σε περίπτωση που ο οφειλέτης δεν συμμορφωθεί προς τη διαταγή πληρωμής ή δεν εμφανιστεί ενώπιον του δικαστηρίου, να εκδώσει αιτιολογημένη απόφαση η οποία περατώνει τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής και έχει ισχύ δεδικασμένου.

39 Οι αμφιβολίες που διατυπώνει το *Juzgado de Primera Instancia n° 5 de Cartagena* στο πλαίσιο της παρούσας προδικαστικής παραπομπής δεν αφορούν αυτή καθεαυτήν την ως άνω νομοθετική τροποποίηση, που επήλθε χάριν επιταχύνσεως της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής.

40 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, ελλείψει εναρμονίσεως των εθνικών μηχανισμών αναγκαστικής εκτελέσεως, οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή τους εμπίπτουν στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών δυνάμει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας τούτων. Το Δικαστήριο έχει πάντως

υπογραμμίζει ότι οι προϋποθέσεις αυτές υπόκεινται στον διττό όρο να μην είναι δυσμενέστερες από εκείνες που διέπουν παρόμοιες καταστάσεις του εσωτερικού δικαίου (αρχή της ισοδυναμίας) και να μην καθιστούν πρακτικά αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στους καταναλωτές από το δίκαιο της Ένωσης (αρχή της αποτελεσματικότητας) (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση Sánchez Morcillo και Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 41 Όσον αφορά, αφενός, την αρχή της ισοδυναμίας, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο δεν διαθέτει κανένα στοιχείο που να δημιουργεί αμφιβολίες ως προς τη συμμόρφωση της επίδικης στην κύρια δίκη εθνικής ρυθμίσεως με την αρχή αυτή.
- 42 Ειδικότερα, προκύπτει μεταξύ άλλων από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 551, 552 και 816, παράγραφος 2, του LEC ότι, κατά το ισπανικό δικονομικό σύστημα, ο δικαστής που επιλαμβάνεται κατά το στάδιο της εκτελέσεως μιας διαταγής πληρωμής δεν μπορεί ούτε να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως την ύπαρξη καταχρηστικού χαρακτήρα, βάσει του άρθρου 6 της οδηγίας 93/13, μιας ρήτρας περιλαμβανόμενης σε σύμβαση μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή ούτε να εξακριβώσει αυτεπαγγέλτως την έλλειψη συμβατότητας μεταξύ μιας τέτοιας ρήτρας και των εθνικών κανόνων δημοσίας τάξεως, πράγμα που είναι πάντως έργο του αιτούντος δικαστηρίου να επαληθεύσει (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, σκέψη 52).
- 43 Αφετέρου, όσον αφορά την αρχή της αποτελεσματικότητας, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως υπενθυμίσει ότι κάθε περίπτωση κατά την οποία τίθεται το ζήτημα εάν μια εθνική δικονομική διάταξη καθιστά αδύνατη ή εξαιρετικώς δυσχερή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης πρέπει να αναλύεται λαμβανομένης υπόψη της σημασίας της εν λόγω διατάξεως στο πλαίσιο της όλης διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, καθώς και της εξέλιξεως και των ιδιαιτεροτήτων της διαδικασίας αυτής (απόφαση Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 44 Υπό το πρίσμα αυτό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, εφόσον παρίσταται ανάγκη, οι αρχές που αποτελούν τη βάση του εθνικού δικαιοδοτικού συστήματος, όπως η προστασία των δικαιωμάτων άμυνας, η αρχή της ασφάλειας δικαίου και η εύρυθμη διεξαγωγή της διαδικασίας (αποφάσεις Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León, C-413/12, EU:C:2013:800, σκέψη 34, καθώς και Rohotovost, C-470/12, EU:C:2014:101, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η εξέλιξη και οι ιδιαιτερότητες της ισχύουσας στην Ισπανία διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής είναι τέτοιες ώστε, εφόσον δεν συντρέχουν περιστάσεις που συνεπάγονται την παρέμβαση δικαστή και οι οποίες υπενθυμίζονται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως, η διαδικασία αυτή περατώνεται χωρίς να είναι δυνατόν να ασκηθεί έλεγχος όσον αφορά την ύπαρξη καταχρηστικών ρητρών σε σύμβαση μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή. Αν επομένως ο δικαστής ο οποίος επιλαμβάνεται κατά το στάδιο της εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής δεν είναι αρμόδιος να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως κατά πόσον υπάρχουν τέτοιες ρήτρες, είναι δυνατόν να αντιταχθεί στον καταναλωτή ένας εκτελεστός τίτλος χωρίς να παρέχεται στον εν λόγω καταναλωτή, σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, η εγγύηση ότι θα πραγματοποιηθεί μια τέτοια εκτίμηση.
- 46 Στο πλαίσιο δε αυτό, διαπιστώνεται ότι ένα τέτοιο δικονομικό σύστημα είναι ικανό να θίξει την αποτελεσματικότητα της προστασίας στην οποία σκοπεί η οδηγία 93/13. Ειδικότερα, μια τέτοια αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων που απορρέουν από την ως άνω οδηγία κατοχυρώνεται μόνον εφόσον το εθνικό δικονομικό σύστημα παρέχει τη δυνατότητα να πραγματοποιηθεί, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής ή της διαδικασίας εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής, αυτεπάγγελτος έλεγχος του ενδεχομένως καταχρηστικού χαρακτήρα των ρητρών της οικείας συμβάσεως.

- 47 Η ως άνω διαπίστωση δεν αναιρείται όταν εθνικό δικονομικό δίκαιο, όπως το επίδικο στην κύρια δίκη, προσδίδει στην απόφαση την οποία εκδίδει ο *Secretario judicial* ισχύ δεδικασμένου και αναγνωρίζει στην απόφαση αυτή αποτελέσματα αντίστοιχα προς εκείνα μιας δικαστικής αποφάσεως.
- 48 Ειδικότερα, επισημαίνεται ότι, έστω και αν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής του δεδικασμένου εμπίπτουν στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών, βάσει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας τούτων, οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει πάντως να συμμορφώνονται προς τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση *Asturcom Telecomunicaciones*, C-40/08, EU:C:2009:615, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 49 Σε ό,τι αφορά την αρχή της ισοδυναμίας, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 70 των προτάσεών του, από κανένα στοιχείο της υποθέσεως της κύριας δίκης δεν συνάγεται ότι οι προβλεπόμενες από το ισπανικό δικονομικό δίκαιο προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής του δεδικασμένου είναι δυσμενέστερες για τις υποθέσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 93/13 σε σχέση με τις υποθέσεις που δεν εμπίπτουν στο ως άνω πεδίο εφαρμογής.
- 50 Σε ό,τι αφορά την αρχή της αποτελεσματικότητας, η τήρηση της οποίας από τα κράτη μέλη πρέπει να εκτιμάται ιδίως βάσει των κριτηρίων που παρατίθενται στις σκέψεις 43 και 44 της παρούσας αποφάσεως, επισημαίνεται ότι, κατά το γράμμα των άρθρων 815 και 816 του LEC, ο έλεγχος από τον *Secretario judicial* μιας αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής περιορίζεται στην επαλήθευση της τηρήσεως των τυπικών διατυπώσεων στις οποίες υπόκειται μια τέτοια αίτηση και ιδίως της ορθότητας, βάσει των συνημμένων στην εν λόγω αίτηση εγγράφων, του ποσού της προβαλλόμενης απαιτήσεως. Κατά συνέπεια, βάσει του ισπανικού δικονομικού δικαίου, ο *Secretario judicial* στερείται της αρμοδιότητας να εκτιμήσει τον πιθανώς καταχρηστικό χαρακτήρα μιας ρήτηρας η οποία περιέχεται σε σύμβαση που συνιστά το θεμέλιο της απαιτήσεως.
- 51 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση του *Secretario judicial* που περατώνει τη διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής αποκτά ισχύ δεδικασμένου, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατος ο έλεγχος των καταχρηστικών ρητρών κατά το στάδιο της εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής, απλώς και μόνο διότι οι καταναλωτές δεν άσκησαν εμπροθέσμως ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής και διότι ο *Secretario judicial* δεν παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του δικαστή.
- 52 Συναφώς, όμως, επισημαίνεται πρώτον ότι υφίσταται μη αμελητέος κίνδυνος να μην ασκήσουν οι ενδιαφερόμενοι καταναλωτές την απαιτούμενη ανακοπή, είτε για τον λόγο ότι η προβλεπόμενη σχετική προθεσμία είναι εξαιρετικά σύντομη είτε διότι ενδέχεται να αποθαρρυνθούν να κινήσουν τη σχετική ένδικη διαδικασία δεδομένων των εξόδων που αυτή συνεπάγεται σε σχέση με το ποσό της αμφισβητούμενης απαιτήσεως είτε διότι αγνοούν ή δεν αντιλαμβάνονται την έκταση των δικαιωμάτων τους είτε ακόμη λόγω της βραχύτητας του περιεχομένου της αιτήσεως για την έκδοση διαταγής πληρωμής που υπέβαλαν οι επαγγελματίες και ως εκ τούτου λόγω των ελλিপών στοιχείων που έχουν στη διάθεσή τους οι καταναλωτές (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349, σκέψη 54).
- 53 Δεύτερον, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι ο *Secretario judicial* οφείλει να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του δικαστή μόνο στην περίπτωση που από τα συνημμένα στην αίτηση έγγραφα προκύπτει ότι το ζητηθέν ποσό δεν είναι ορθό.
- 54 Υπ' αυτές τις συνθήκες, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 75 των προτάσεών του, διαπιστώνεται ότι η επίδικη στην κύρια δίκη ρύθμιση, που αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής του δεδικασμένου στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, δεν συμβιβάζεται προς την αρχή της αποτελεσματικότητας, καθόσον καθιστά αδύνατη ή υπέρμετρα δυσχερή, στις διαδικασίες τις οποίες κινούν οι επαγγελματίες στρεφόμενοι κατά των καταναλωτών, την εφαρμογή της προστασίας την οποία προτίθεται να παράσχει στους καταναλωτές η οδηγία 93/13.

55 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η οδηγία 93/13 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, που δεν επιτρέπει στον δικαστή ο οποίος έχει επιληφθεί κατά το στάδιο της εκτελέσεως μιας διαταγής πληρωμής να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως την ύπαρξη καταχρηστικού χαρακτήρα μιας ρήτρας η οποία περιέχεται σε σύμβαση συναφθείσα μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, όταν η αρχή που αποφάνθηκε επί της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής δεν είναι αρμόδια να προβεί σε μια τέτοια εκτίμηση.

Επί του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος

56 Με το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα, που πρέπει να συνεξετασθούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν ο Χάρτης και, ειδικότερα, το κατοχυρούμενο στο άρθρο του 47 δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης.

57 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το αιτούν δικαστήριο δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους διερωτάται σχετικά με τη συμβατότητα μιας τέτοιας ρυθμίσεως προς το εν λόγω άρθρο 47 του Χάρτη και ότι κατά συνέπεια η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει στοιχεία αρκούντως συγκεκριμένα και πλήρη ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στο Δικαστήριο να δώσει μια χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα αυτά.

58 Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να δοθεί απάντηση στο τρίτο και στο τέταρτο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Η οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, που δεν επιτρέπει στον δικαστή ο οποίος έχει επιληφθεί κατά το στάδιο της εκτελέσεως μιας διαταγής πληρωμής να εκτιμήσει αυτεπαγγέλτως την ύπαρξη καταχρηστικού χαρακτήρα μιας ρήτρας η οποία περιέχεται σε σύμβαση συναφθείσα μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, όταν η αρχή που αποφάνθηκε επί της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής δεν είναι αρμόδια να προβεί σε μια τέτοια εκτίμηση.

(υπογραφές)